

Den Temmerman

'k Ben een simpele timmerman, Soeë is mijn naam,
ik ben arm van geest, 'schrale Sooi' is mijn faam.
Ik heb geen geld en geen goed, ik zoek werk langs de baan
met mijn broek en mijn kiel en mijn klompen aan.

Het was een dag in mei dat ik door Gooik kwam gegaan,
in een huis op het dorpsplein riep een vrouwtje mijn naam.
Ze riep "Soeëken, komt hier en neem vlug je gereedschap,
mijn deurtje staat open, hou je klompen maar aan.

"Wel vrouwtje" zo zei ik "zeg wat scheelt eraan?"
"Och Soeëken", zo sprak ze "en wil mij verstaan,
mijn bed dat kraakt zo, ik weet niet wat gedaan,
kom gauw mee naar boven, hou je klompen maar aan.

Zo kwamen we toen in haar kamertje aan,
ze schoof uit haar kleren en ze keek e zo aan.
Haar oogjes die blonken, ik hoorde haar hartje slaan
en ze trok me in bed... ik had mijn klompen nog aan.

We hebben daar toen onze gang eens gegaan,
dat het bed zo kraakte, trok zij zich niet aan.
Ik riep in het heetst van 'de strijd': "vrouwtje, laat me begaan,
en wees maar niet bang, ik weet hoe ver ik mag gaan".

Het was een gestommel dat het stof vloog in het rond,
met een hevige bons viel het bed op de grond.
Op een slag en een omdraai was dat spel daar gedaan
en ik zag haar daar liggen... met mijn klompen aan!

Er kwam nog een staartje aan heel dat geval,
want negen maand later was de kleine er al.
Het was helemaal zijn vader, 't was niet mis te verstaan
en het strafste van al... hij had zijn klompjes al aan.

Daarom timmerlieden van overal in het land,
als je niet wil vervallen in scha en in schand,
luister goed naar wat Sooi jullie geeft te verstaan:
veeg je voeten aan de mat en laat je klompen daar staan!